

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Francisci Caietani Societatis Jesu

Gaetano, Alfonso

Excusa Pragæ, Anno 1668

Cap. IV. De nova vitæ mutatione, quam instituit, deque ejus poenitentijs & orationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37359

gen
n ho
nort
lat
da
e pr
uid
que
bim
ram
rd
erit
mo
mpr
m
n en
oani
as p
S ne
a, a
pra
ut

veniamus igitur mortem; ut moriamur sanctè, moriamur mundo, & queramus DEUM, ac vitam beatam. Indè egressus, operam dedit tumulando corpori, & animam juvit pijs Missarum, precum, & elemosynarum suffragijs. Hæc omnia accepi à Patre nostræ Societatis, cui à Francisco, jam Religioso, fuerant narrata.

CAPUT IV.

De nova vitæ mutatione, quam instituit, deq; ejus pœnitentijs, & orationibus.

AD confirmandum decretum, DEO perfectè serviendi, addixit se, deditâ operâ, orationibus.

tioni mentali, cui multum temporis impendebat, utpote medio efficacissimo, pro stabilendis, & perficiendis bonis propofitis. Quia verò, eo mortui venis fpectaculo, cordi ipfius impreflerat DEUS cogitatione mortis, confultum fibi fore ceffum form & lap traditur. lutin penfi quam altera tinua obitu nis d fpect verò loca pulc fi ref vend vitâ. lis, c anim ce

tioni mentali, cui multum temporis impendebat, utpote medio efficacissimo, pro stabilendis, & perficiendis bonis propofitis. Quia verò, eo mortui venis fpectaculo, cordi ipfius impreflerat DEUS cogitatione mortis, confultum fibi fore ceffum form & lap traditur. lutin penfi quam altera tinua obitu nis d fpect verò loca pulc fi ref vend vitâ. lis, c anim ce

cessum, corpus remaneret de-
forme, ferretur ad sepulturam,
& lapide coopertum, oblivioni
traditum, pedibus conculcare-
tur. Inter hæc se cogitabat ve-
luti mortuum isti mundo, & ex-
pensis rebus antè dictis, tan-
quam jam peractis, degere in
altero. Utque vivam, & con-
tinuam haberet memoriam sui
obitûs, procuravit caput homi-
nis defuncti, quod interdum sibi
spectandum objiciebat, noctu
verò supponebat cervicali, col-
locando se in lecto, veluti in se-
pulchro, & manè surgebat, qua-
si resuscitatus à mortuis, ad vi-
vendum D E O, novâ ac sanctâ
vitâ. Sæpe defixis in illo ocu-
lis, dicebat: *Ubi sunt tui capilli,
animarum laquei? ubi oculi, cor-*

dium sagittæ? ubi lingua, org
 num iniquitatis? ô si post imin
 liceret cuipiam, ad miserabilem
 hanc vitam reverti, qui eâ dece
 sit, quot lacrymis elueret, quam
 pœnitentijs expiaret jacturam
 temporis male impensi, vanitat
 bus & peccatis? quanto cum fe
 vore decurreret viam divinorum
 mandatorum? Merebar equ
 dem vitam perdere, sed cum ea
 mibi Divina bonitas conservav
 rit, totam illi consecro, ipsum se
 lum amare, eidem soli servire vo
 lo. In ista Christianæ Philoso
 phiæ Schola, penitiùs agnovi
 mundi vanitatem, ac malitiam
 peccati: ex qua cogitatione o
 riebatur destinatio, & ex hac la
 crymæ, firmumque propositum
 nullius committendi peccati

non

non gravis duntaxat, sed nec levis, & vindicandi in semetipso offensas Dei. Quàm porrò firmum esset propositum, opere ostendit, quia abruptit continuò omnes occasiones, quæ illum in malum possent inducere: deseruit conversationes, etsi indifferentes, ac licitas, nè inutiliter perderet tempus, & conceptum devotionis fervorem: abhorrebat verba, non modò illicita, sed etiam jocosa, & otiosa. Hæc Francisci mutatio, stupore affecit omnes, qui illum noverrant naturâ præditum hilari, & facetâ, atque sibi ipsis propè non credebant, videntes illum adeò repentè mutatum: & non agnoscetes, hoc esse opus divinæ dexteræ, loquebatur de eo

C 5

quis-

quisque pro suo affectu, prout tanq
evenire amat in hujusmodi m ut li
tationibus. Alius ipsum cavi pend
labatur ut hypocritam; alius, nece
humore oppressum melâchol diffic
co, distrahebat; alius hortab & dil
tur ad præscindendum nov recip
istius vitæ filum, nè perditum priva
iret dulcem amicorum societ trum
tem, florem juventutis, vitam temp
ipsam. Sed non secùs, ac vel dispo
tus accensum ignem, novû p eam
tius suscitaverunt fervorem tion
ejus animo istæ contradicte cem
nes, & vesana dicteria, quàm tion
vel minimum concepti ardor ad la
ipsi diminuerint. Ac proinde ipsi a
cœpit vitam agere solitariam tion
ut dixisses Religiosum jam tur terer
in seculo, & uti ipsum ho tum
mundo, juxta dictum Apostol bus f

tan

tanquam non uteretur. Atque,
ut liberiùs ac ordinatiùs se im-
penderet studio perfectionis,
necessarium duxit, superatis
difficultatibus, domùs paternæ,
& dilectâ Fratrum societate, se
recipere in domum quandam,
privatam, vicinam templo Pa-
trum Capuccinorum. Illic sibi
tempus omne distribuit, & sua
disposuit exercitia, existimans
eam distributionem ac disposi-
tionem, matrem esse & nutri-
cem spiritûs. Primam cogita-
tionem matutinam dirigebat,
ad laudandum DEUM, gratias
ipsi agendas, & vacandum ora-
tioni mentali, post quam in-
tererat sacro Missæ officio, ac-
tum ultra horæ spatium, geni-
bus flexis, extrahebat preces vo-

cales coram Divinissimo Sacramento. A prandio, admodum moderato, invisebat quodpiantemplum, & audiebat vespertinam psalmodiam: sub exitum diei, partim libros pios legebatur, partim meditabatur, & orabat vocaliter, id quod multoties, vultu terræ appresso, peragebat. Post parcissimam coenam, aut, quam vocamus, collationem, discutebat conscientiam, atque alia obibat exercitia devotionis, erga sanctissimam Trinitatem, Christum Dominum, Beatissimam Virginem, & alios sanctos suos tutelares. Dum se vestibus exueret, ac indueret, nullius alterius admittēbat, quàm suarummet maternum obsequium. Lectus erat

ab

ab omni mollitie alienus, qui frequenter lacrymis irrigabatur. Somnus brevis, interruptus orationibus & poenitentijs: flagellabat se singulis penè noctibus, sæpe nudum corpus cilicio macerabat. Aderat frequens concionibus, non solùm tempore Quadragesimæ, verùm & aliàs, quotiescunque in quopiam templo concio haberetur. Ut porrò aliquantulùm hujusmodi vitæ rigorem laxaret, dabat interdum aliquam diei partem cantui, & instrumentis musicis, cujus recreationis socios habebat Sacerdotes, tam gravitate morum, quàm virtute conspicuos; vel etiam venationi. verùm utrinque captabat lucra spiritualia: ex musica, affectus de-

devotionis; ex venatione solitudinem, in qua effunderet cor suum coram DEO. Modum quem ea in re observabat, non relaxatio dicenda, sed corpori potius, ac animi, sanctum exercitium, quia comitem habens unicum famulum, cujus humero incumbibat bombardam, pedes, contemplabatur in speciosis floribus pulchritudinem, in sagacitate ferarum & avium sapientiam Creatoris. Atque quovis emenso mille passuum intervallo, ingrediebatur templum, ubi non modicum tempus tribuebat orationi: quod si quietis non nihil capiebat sub arbore, percurrebat horas precatorias Beatissimæ Virginis, vel legebat caput aliquod à libello

de

de contemptu mundi; ità ut
domum reverteretur, confecto
quinque circiter milliarium iti-
nere, incommodè ambulando,
& visitatis templis quatuor. O-
rationi, & pœnitentijs externis,
addebat subjugationem inter-
narum passionum: ad compri-
mendam superbiam, rejecit ve-
stes pretiosas, & quidquid spe-
ciem præferret vanitatis, con-
tentus vestitu simplici, & mode-
sto: ut liberum, à quibusvis ter-
renis cogitationibus, cor habe-
ret, nuntium remisit negotijs, &
curis seculi, adque omni se
exuit affectu erga pecuniam, ut
nunquam deinceps rationes ex-
pensarum, à dispensatore obla-
tas, revidere voluerit, quò sci-
ret, quid pro necessitatibus do-
me-

mesticis erogavisset, committens id illius conscientia ac fidelitati. Ut impuritatem vinceret, fugiebat conversationem foeminarum, & diligenter custodiebat sensus, praesertim visum, severè habebat corpus, negando ipsi omnia oblectamenta. Ut edomaret gulam, praecipit famulo, nè illi cibos apparatus delicatos, neque ex eo quaereret, quid illius palato magis arderet, sed praeponeret ei edulia communia, quibus indigentia corporis facere satis posset. Ut refranaret linguam, statuit pauca loqui, deque rebus tantum necessarijs, vel quibus alios ad bonum excitaret; atque tantum concepit horrorem, verborum ludicrorum, quibus antea,

cùm

cùm
gnor
è do
famu
sape
incit
sus d
Pate
stano
crym
med
ris:
sibi
DEO
ficat
testa
fessio
quen
liber
nibu
DEU

cùm esset naturæ affabilis, magnopere delectabatur, ut exesse è domo sua jusserit quendam famulum, ob id solùm, quòd sæpe facetias proferret, ac jocos incitantes ad risum, quem prorsus detestabatur, postquam illi Pater misericordiarum, degustandam præbuit suavitatem lacrymarum, quas profudit in meditandis doloribus Servatoris: verbò, id unum agebat, ut sibi repugnaret, cupiens soli Deo placere, & per hæc mortificationum exercitia, ut mihi testatus est, qui illi fuit à confessionibus, caro ipsius obsequens evasit spiritui, atque cor liberum ab impuris cogitationibus: quod donum concedit Deus verè pœnitentibus, & spi-
ri-

ritu ferventibus. Assequutu
quoque fuit sanctum quendam
& filialem timorem, propter
quem anxie cavebat, quantum
vis levia delicta, nè ullatenus
contristaret DEUM, à quo se ve
hementer advertibat amari, &
luminibus atque affectibus co
lestibus cumulari.

CAPUT V.

De ejus devotione, & sanctis operibus.

A Cordis compunctione, &
affectuum refrænatione, il
lum promovit Divinus Spiritus
ad meditandam vitam, & passio
nem Christi, in qua reperiebat
stimulos efficaces, ad odio ha
bendum se ipsum, & amandum
suum

suum
bi ob
& m
eam
lacry
ferat
Quo
stiga
Chri
feriã
quo
possi
nibu
lo ita
ne, c
tame
pum
licia
tus,
Quo
quo
suum